

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2019 r. dotyczącej wniosku o sygnaturze Ares(2018)6073379;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Błędne zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ (ochrona interesów handlowych)
 - W ramach zarzutu pierwszego podnoszone jest, że rozpowszechnienie dokumentów dotyczących zezwolenia na projekt badawczy iBorderCtrl i przeprowadzenia go nie naruszyłyby handlowych interesów członków konsorcjum. Przedmiotem projektu „Intelligent Portable Border Control System” jest rozwój nowych technologii w zakresie kontroli wjazdu na teren kraju, wprowadzenia „zautomatyzowanego wykrywania kłamstw”, a także obliczania poziomu ryzyka.
 - Dodatkowo podnoszone jest, że istnieje przeważający publiczny interes w rozpowszechnieniu spornych dokumentów.
2. Zarzut drugi: Błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (rozpatrywanie wniosków)
 - W ramach drugiego zarzutu podnoszone jest, że Komisja rozpoznała jedynie wniosek dotyczący udzielenia dostępu do dokumentów dotyczących przeprowadzenia projektu badawczego iBorderCtrl, natomiast wniosek dotyczący zezwolenia na ten projekt nie został rozpatrzony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2019 r. — Vincenti/EUIPO

(Sprawa T-174/19)

(2019/C 206/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Guillaume Vincenti (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EUIPO, doręczonych pismem z dnia 6 czerwca 2018 r., o nieawansowaniu skarżącego do następnej grupy zaszerogowania (AST 8) w ramach postępowań w sprawie awansu za lata 2014, 2015, 2016 i 2017; oraz

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, oczywiste błędy w ocenie, błędne zastosowanie się lub niezastosowanie się do wyroku z dnia 14 listopada 2017 r., *Vincenti/EUIPO* (T-586/16, EU:T:2017:803)

W ramach pierwszego zarzutu skargi skarżący podnosi, iż organ powołujący strony pozwanej naruszył art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), dopuścił się oczywistych błędów w ocenie i nie zastosował się lub błędnie zastosował się do wyroku z dnia 14 listopada 2017 r., *Vincenti/EUIPO* (T-586/16, EU:T:2017:803), wskutek tego, że nie potraktował skarżącego tak, jakby organ ten dopuścił skarżącego do udziału w poszczególnych postępowaniach w sprawie awansu w stosownych momentach, lecz zamiast tego sporządził globalne sprawozdanie z oceny w momencie wydania zaskarżonych decyzji z dnia 6 czerwca 2018 r. Odmowa awansu nie mogła zdaniem skarżącego zostać uzasadniona według wskazanego wyroku okolicznościami, które nie były znane Urzędowi w momencie, w którym organ powołujący byłby zobowiązany do wydania danej decyzji.

Ponadto skarżący podnosi, że globalna odmowa awansu za cztery kolejne lata ze wskazaniem na to samo zachowanie skarżącego jest niezgodna z prawem, gdyż stanowi ona podobnie dotkliwą karę jak te przewidziane w art. 9 ust. 1 lit. e) i f) załącznika IX do regulaminu pracowniczego, a tym samym ostatecznie stanowi trwałą odmowę awansu o charakterze kary z obejściem prawa do obrony przysługującego skarżącemu w postępowaniu dyscyplinarnym, a także „podwójną karę”.

Ponadto skarżący twierdzi, że zaskarżone decyzje Urzędu są dla niego niezgodnie z prawem krzywdzące ze względu na jego długotrwałą chorobę, gdyż strona pozwana nie zaliczyła pozytywnie okresu jego choroby jako okresu, w którym poprawił on zarzucane mu zachowanie, co stanowi oczywisty błąd w ocenie, błąd przy stosowaniu art. 45 regulaminu pracowniczego oraz wyroku z dnia 14 listopada 2017 r., *Vincenti/EUIPO* (T-586/16, EU:T:2017:803).

2. Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przysługującego skarżącemu na podstawie art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz praw procesowych przysługujących skarżącemu na podstawie art. 5 decyzji Komisji (2013) 8968 final z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego, w szczególności na podstawie art. 5 ust. 5 i 7 tej decyzji.

W ramach drugiego zarzutu skargi skarżący podnosi, że strona pozwana naruszyła prawo podstawowe skarżącego do bycia wysłuchanym przed wydaniem niekorzystnej dla niego decyzji, gdyż skarżącemu nie dano uprzednio sposobności do zajęcia stanowiska. Nie jest to kwestionowane przez skarżącego.

Strona pozwana tym samym naruszyła także bezpośrednio prawa procesowe przysługujące skarżącemu na podstawie art. 5 decyzji Komisji (2013) 8968 final z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego, w szczególności na podstawie art. 5 ust. 5 i 7 tej decyzji, które ponadto odzwierciedlają istotne znaczenie naruszonego prawa podstawowego do bycia wysłuchanym i potwierdzają, że skarżący także w niniejszym przypadku miał prawo do bycia wysłuchanym przed wydaniem zaskarżonych decyzji.